

POSTANOWIENIE

Dnia 2 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kamil Zaradkiewicz

w sprawie z powództwa T. C.
przeciwko S. Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 2 lipca 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 10 sierpnia 2018 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. pozostawia rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego sądowi wydającemu orzeczenie kończące postępowanie w sprawie.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 10 sierpnia 2018 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację Pozwanej S. S.A. z siedzibą w W. od wyroku Sądu Okręgowego w Z. z 21 lipca 2017 r.

W motywach rozstrzygnięcia Sąd Apelacyjny wskazał, że podzielił stanowisko Sądu Okręgowego, który zaskarżonym wyrokiem wstępnym uznał roszczenie Powoda T. C. za usprawiedliwione w zasadzie. Zdaniem Sądu Apelacyjnego Pozwana bezzasadnie zarzuciła sądowi I. instancji naruszenie art. 5 k.c., mimo że Sąd Okręgowy słusznie przyjął, iż okoliczności

sprawy usprawiedliwiają uznanie podniesienia przez Pozwaną zarzutu przedawnienia za nadużycie prawa. Wyjaśnił, że ocena, czy zachodzi nadużycie prawa, dokonywana jest na podstawie wszystkich okoliczności sprawy i z uwagi na jej uznaniowy charakter jest przejawem dyskrecjonalnej władzy sądu *meriti*. Podniósł, że ocena w tym zakresie powinna być dokonywana w oparciu o obiektywne kryteria, w szczególności znaczenie ma charakter uszczerbku, jakiego doznał poszkodowany, przyczyna opóźnienia w dochodzeniu roszczenia i czas trwania tego opóźnienia. Zdaniem Sądu Apelacyjnego należało w tym kontekście zwrócić uwagę na rozmiar doznanego przez Powoda uszczerbku oraz skalę związanych z tym Jego cierpień fizycznych i psychicznych. Nadto zauważył, że celem instytucji przedawnienia jest zagwarantowanie pewności co do prawa i ściśle związana jest ona z biernością uprawnionego, tymczasem w okolicznościach sprawy nie sposób uznać, by Powód pozostawał bierny, ponieważ od wielu lat podejmuje starania celem uzyskania rekompensaty doznanego uszczerbku. Sąd Apelacyjny podkreślił, że właściwe określenie podmiotu legitymowanego biernie w sprawie nie było oczywiste, a to ze względu na fakt zbycia przedsiębiorstwa. W tym stanie rzeczy w jego ocenie kilku miesięczne opóźnienie Powoda w skierowaniu roszczenia przeciwko Pozwanej nie może być uznane za nadmierne, tym bardziej, gdy uwzględni się, że stanowi ono około 1/5 okresu przedawnienia roszczenia.

Orzeczenie to zostało zaskarżone skargą kasacyjną przez Pozwaną. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazała, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne w postaci konieczności odpowiedzi na pytanie: czy sąd *meriti* uprawniony jest z urzędu ustalać czy zarzut przedawnienia podniesiony przez stronę pozwaną stanowi nadużycie prawa (art. 5 k.c.), w sytuacji gdy strona powodowa reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika na każdym etapie postępowania sądowego nie przedstawiła żadnych argumentów na okoliczność, że bezczynność wierzyciela w dochodzeniu roszczenia z tytułu zadośćuczynienia wynikała z przyczyn wyjątkowych.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną Powód wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania i zasądzenie od Pozwanej na Jego rzecz kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie skarżący wnosi o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania motywując wniosek istnieniem istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.).

Przez istotne zagadnienie prawne rozumie się problem o charakterze prawnym, mający charakter nowy i rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozstrzygnięcie stwarza realne i poważne trudności, którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw (postanowienie Sądu Najwyższego z 21 maja 2013 r., sygn. akt IV CSK 53/2013, postanowienie Sądu Najwyższego z 16 maja 2018 r., sygn. akt II CSK 15/18 niepublikowane). Jeżeli w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołuje się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, powinien to zagadnienie precyzyjnie sformułować i wskazać argumenty, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 10 maja 2001 r., sygn. akt II CZ 35/01, OSNC 2002 Nr 1, poz. 11). W wypadku występowania elementu „nowości” zagadnienia prawnego skarżący powinien wykazać, że rozpoznanie skargi kasacyjnej nie tylko będzie miało znaczenie w okolicznościach konkretnej sprawy, lecz także będzie służyć rozwojowi prawa. W ten sposób należy interpretować istotność zagadnienia.

W świetle powyższego należy uznać, że nie stanowi zagadnienia prawnego stwierdzenie o potrzebie dokonania oceny prawnej w określonym zakresie w sytuacji, gdy skarżący nie przedstawia argumentów, które świadczyłyby o możliwych rozbieżnościach interpretacyjnych, innych niż ocena, którą przyjął sąd drugiej instancji. To samo dotyczy sytuacji, gdy skarżący nie wskazuje wskazanego powyżej elementu „istotności” ani „nowości”, ograniczając się do przedstawienia argumentacji stanowiącej w istocie polemikę ze stanowiskiem sądu *ad quem*. W niniejszej sprawie ograniczono się do zgłoszenia wątpliwości, które w istocie stanowią pozór występowania w sprawie zagadnienia prawnego.

Z uwagi na fakt, iż skarga kasacyjna nie spełniała powyższych wymagań, należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania

(art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

jw